

POVÍDKY

ZE SEZNAMOVAČÍCH
VÍKENDŮ

A DOVOLENÝCH **2**

JAN KUČERA

Jan Kučera

**Povídky ze seznamovacích
víkendů a dovolených 2**

Motto:

„Duše se léčí smyslností
a smyslnost duší!“

Giacomo Casanova

1/ Úvod

Seznamovací víkendy a dovolené jsme pořádali skoro patnáct let a za tu dobu se na nich stalo mnoho zajímavých událostí a poznal jsem tolik životních příběhů, že by to vystačilo na několik knih.

První díl zaznamenal takový zájem klientů, že jsem se rozhodl ve svém „vyprávění“ pokračovat dalšími povídkami, které vydáváme v knize „Povídek ze seznamovacích víkendů a dovolených 2“.

Dodnes vzpomínám já – a myslím si, že i většina účastníků – na krásný rámeček našich víkendů a dovolených. Jezdili jsme v tuzemsku do Orlických hor, Krkonoš, na Šumavu, Vysočinu, jižní Moravu, do Litoměřic, Stráže pod Ralskem, Jizerských hor, lázní Teplice nad Bečvou a na mnohá další krásná místa po celý rok. Tehdy jsme všichni viděli, jak je ta Česká republika překrásná a jak ji mnohdy málo ke své škodě známe.

Já jsem v zimě celý život nejezdil na hory, protože jsem nelyžoval. Až s klienty a našimi zájezdy jsem objevil zimní krásu našich hor a aspoň jsem tam naučil lyžovat svoji nejmladší dceru Aničku. Někdy s námi na víkendy jezdily i mé starší dcery a věřím, že i v nich zůstaly jen ty nejhezčí vzpomínky.

Zahraniční seznamovací dovolené jsme nabízeli do Bulharska, Řecka, Itálie, Egypta a Tuniska. Myslím si, že už jen to, že na

dovolenou nejede člověk sám, ale v partě jiných mužů a žen, kteří jsou také momentálně v životě sami, je veliké plus. Tuzemské dovolené jsme dlouhé roky směřovali jen do Jizerských hor a dodnes toho nelituji. Do doby našich zájezdů jsem Jizerky neznal a ani dnes po desítkách návštěv, turistických túr a poznávacích výletů si nedovolím říct, že je znám dokonale, přesto jsem si je zamiloval.

Ale spolu s klienty jsem za ty roky na těchto krásných místech prožil tak úchvatné zážitky všeho druhu, že za to mohu jen a jen osudu děkovat. Skoro celý život jsem měl to neuvěřitelné štěstí, že jsem dělal práci, kterou jsem si sám vybral, bavila mne a vždy mne obohacovala a jejímž prostřednictvím jsem se sebevzdělával.

Svémi knihami jen chabě splácím své úroky tak, abych lidi pobavil a třeba je i inspiroval, aby se také rozjeli po té naší krásné a mnohdy ještě dobře nepoznané vlasti. Hlavně vám dám ještě jednu dobrou radu na závěr, nikdy nic neodkládejte a konejte hned. Proč? Protože život je tak krátký, že jednou můžete upřímně litovat toho, že jste to či ono odložili a už nestihli udělat nebo navštívit či poznat.

Přeji hezké čtení.

2/ Jaký může mít vliv porucha topení autobusu na seznámení?

Zase tu byl pátek odpoledne a my jsme se scházeli u metra „Strašnická“. Čekal nás první víkend na jižní Moravě ve zcela novém místě a to mi vždy „brnkalo na nervy“, protože musím přiznat, že nemalá část mých obchodních partnerů, kteří mi nabízeli ubytovací a stravovací kapacity, nebyla vždy zcela seriózní.

V čem? Když jsme jednali a podepisovali smlouvu, měl jsem pocit, že dodají na naše přání do naší republiky třeba i chybějící moře. Skutečnost ale někdy dost výrazně pokulhávala i za běžným průměrem, na který jsme byli zvyklí. Přitom já jsem musel plně stát za svým obchodním partnerem, hájit a omlouvat jeho nedostatky a tehdy jsem pochopil a poznal rozdíl mezi majiteli na místě, kteří se přímo starali o klienty, a mezi zaměstnanci majitele, který byl daleko a někdy i moc vysoko.

K tomu nám z nouze jel i jiný dopravce s na první pohled podezřelým autobusem. Začínala zima s teplotami okolo nuly, a navíc začalo jemně sněžit. Postupně jsem ztrácel všechny jistoty a můj krk začala svírat ledová ruka obav, které se postupně jedna po druhé naplňovaly.

Ještě že všichni, kdo si objednali a zaplatili dopravu, přišli včas.

Jel se mnou dokonce můj dlouholetý kamarád numismatik a notafilista, který se před časem rozešel s partnerkou a stal se pro mne jistou morální oporou na tomto víkendu, který se nakonec ukázal skoro jako katastrofální.

Z Prahy jsme se vymotali docela slušně, protože víkendoví chalupáři a chataři už zůstávali doma a víkendy trávili u televize místo na svých chatách a chalupách. Vyjeli jsme na dálnici a začaly první stížnosti na topení. V zadní části autobusu bylo citelně chladněji. Postarší řidič rozhodně nebyl žádný mechanik, či dokonce opravář. Tak na technické zastávce volal majiteli autobusu a laboroval s topením tak dlouho a tak „úspěšně“, že přestalo topit úplně.

Opět jsme zastavili u benzínky, kde si promrzlí klienti dali horkou kávu či groček, a já jsem sáhl do peněženky a koupil jsem dvě lahve vodky. Ty jsem nechal po autobuse kolovat až do našeho příjezdu na místo, aby mi klienti nezmrzli. Samozřejmě se mi vrátily obě lahve prázdné.

Cesta do Vranova nad Dyjí byla dlouhá a ke konci cesty jsem začal postrádat svého kamaráda. Za chvíli jsem jej objevil vedle jedné klientky, které se asi líbil, a ve spojení s vypitým alkoholem jej „čapla“ a do dneška jej nepustila.

Nikdy předtím, a dokonce ani po tomto víkendu jsem neviděl tak akční dámu. K lítosti nejedné klientky z našeho zájezdu se již od něj nehnula ani při tanci. Já jsem kroutil očima, když jsem si vzpomněl na jeho plány, které rozvíjel před víkendem. Jak si bude užívat a poznávat ty nejhezčí klientky a najednou se nestačil ani rozkoukat a jediná žena za pomoci lahve vodky o něm a jejich společné budoucnosti rozhodla sama. Člověk se pořád musí učit, že nic není v životě předem dané, anebo naopak – je vše již dávno zapsané v knize osudu?

3/ Může žádoucí muž zničit letité přátelství dvou žen?

Často s námi jezdily dvojice žen – kamarádek z místa bydliště, pracoviště nebo i s příbuzenským vztahem. Měl jsem takové „dvojky“ rád, protože tím, že nejely samy, byly kurážnější, šly hned tančit a mnohdy zcela přirozeně rozjízděly zábavu celé skupiny.

Až jednou si k takové dvojici, která se mnou jezdila opakovaně několik let, přisedl příjemný muž v jejich věkové skupině a začal se s nimi bavit. Hned jsem si přisedl tak, abych na naši novou trojici dobře viděl a mohl dobře pozorovat, jak se jeho „útok“ bude vyvíjet.

Pán poctivě střídal obě ženy v tanci až do chvíle, kdy to jedna nevydržela a šla si lehnout. Důvod jsem samozřejmě neznal, ale začínal jsem mít dojem, že popisovaný pán bude ten typ, kterému ženy těžko odolávají. No prostě s ženami to uměl.

Měl zaplacený jednolůžkový pokoj a za pár minut na něj ve dvou odešli. Nic mimořádného, pokud by tam byla dotyčná dáma sama, ale co tomu řekne kamarádka? U snídaně seděli všichni tři pohromadě, ale dámy kupodivu mlčely jako zařezané. To asi znamenalo, že jim bylo vše jasné. Pak jsem je ztratil z očí a až večer jsem viděl naši trojku zase pohromadě a, světe, div se, bavili se všichni tři. Pak jsme přecházeli

do koliby na grilované prasátko. Zase s oběma střídavě tančil, až před půlnocí se dámy vyměnily. Ta, co s pánem odešla včera, šla spát dříve a s druhou po půl hodině pán odcházel. Kam asi? No jistě, na svůj pokoj.

Chata „Domov“ v Deštném v Orlických horách, kde jsme byli léta jako „doma.“

Čekal jsem, jak dopadne snídane v neděli ráno, a ke svému údivu jsem zjistil, že je naše trojka zase pohromadě a všichni se na sebe jen a jen usmívali. To mne překvapilo, protože jsem čekal opak. Ale jak náš čiperný pán po obědě nasedl do svého auta a odjel, bylo po úsměvech.

Na další víkend se hlásila první dáma s dotazem, zda se už

přihlásila její „bývalá“ kamarádka? Když zjistila, že ne, tak jela a samozřejmě i obráceně. Také mne to trochu mrzelo, a tak jsem se pána přímo zeptal, když přišel do kanceláře, jak se jeho dvojí dobrodružství vyvíjí dál? Jen se smál a důvěrně mi sdělil, že míří na dámy dobře o deset let mladší a o něco hezčí, nežli byly ony dvě kamarádky na popisovaném víkendu. Když se dozvěděl, že si obě o té druhé myslí, že to pokračuje, smál se na celé kolo s tím, že to bylo pro něj jen takové řešení z nouze.

Dlouho jsem přemýšlel, jak zase obě dámy dát dohromady, až jsem přišel na řešení a nakonec jsem oběma postupně vyprávěl příběh o dotyčném pánovi, který "zabloudil" na víkend mladších klientů, na kterém dostal "košem" od třicetileté klientky, čímž pobavil všechny přítomné. Obě pochopily, že to s její kamarádkou nepokračuje, a začaly zase jezdit spolu.

4/ Seznamovací víkend jako karetní hra

Na Šumavu jsem vždy jezdil rád. Vystřídali jsme tam několik míst pobytu i hotelů. Tentokrát jsme jeli do hotelu Kuba v Kubově Huti. Moc krásné místo jak pro letní, tak i pro zimní pobyt. My jsme tam jezdili v jarních termínech.

Místní raritou je nejvýše položená železniční stanice v našem státě. Moc mne mrzelo, jak málo našich klientů využívalo hotelový

krytý bazén a vířivku, která byla hned vedle.

Ale znáte to, výjimka tvrdí pravidlo. Jeden víkend se od jiných trochu lišil. Někdy stačila jen jedna jediná žena, aby „rozhodila“ skoro všechny muže. Několikrát s námi jela asi čtyřicetiletá žena z Ukrajiny jménem Nad'a – volně přeloženo do češtiny jako naděje. No a tu „naději“ začala dávat postupně všem přítomným mužům.

Měla na svůj věk hezký obličej, žensky kypré dělo a trvalý úsměv ve své tváři, který dával „naději“ všem přítomným mužům, kteří po ní toužili. Ano, je pravdou, že všechny ostatní ženy by ji nejraději propíchny svými pohledy, ale raději by se od ní měly všechny učit, jak je v podstatě snadné získat zájem většiny přítomných mužů.

Svou přirozenou vyzývavost podtrhla i přijatelnou mírou opilosti, která mohla omlouvat spousty dotyků mužských rukou na jejím těle, které by se jinak mohly zdát nevhodné, ale ona je všechny tolerovala.

V této době mne začalo zajímat, jak se tato její „hra“ s mužskou částí naší skupiny bude vyvíjet dále. Jediné, co mne napadlo, byla karetní hra, kterou Nad'a rozehrála s našimi pány.

Na parketě jsem ji viděl, jen když hrála rychlá hudba, a to tančila s pěti či šesti pány najednou. Sama tančila uprostřed kroužku, ze kterého se po ní sáply spousty chtivých pánských rukou. Ona se jen a jen smála a šikovně uhýbala těm nejodvážnějším. Připadala mi, jako by měla v ruce všechny trumfy. Před půlnocí postupně odešly

všechny přítomné dámy většinou s protáhlým obličejem spát. I většina mužů již byla v kanafasu, jen čtyřka těch nejvytrvalejších se pořád okolo Nadi natřásala.

Já jsem taneční večer ukončil, zahrál jsem poslední písničku a složil aparaturu. Vtom za mnou přišel jeden z pánů s tím, že si Nad'a přeje zajít ještě do vířivky.

To ale odporovalo všem hotelovým předpisům, ale společnost se mne moc neptala, ale spíš mi to jen oznámili a všichni natěšení pánové klopytali po schodech k vysněné vířivce. Já přemýšlel jen chvíli a pak jsem se k nim přidal, abych mohl své pozorování rozehrané karetní partie dokončit.

Nad'a byla samozřejmě nejrychlejší, nebo byla zvyklá na hladinu alkoholu v krvi? Nevím, ale když jsme doklopýtali k vířivce, tak na zemi již ležely její šaty, boty i spodní prádlo. Bublínky ve vířivce decentně zakrývaly její nahotu a jen její krásný úsměv a sklenička se sektem, kterou měla v ruce, zdůrazňovaly její morální nadvládu.

Samozřejmě nikdo neměl plavky, ale zase nebyl nikdo tak napitý, aby si neuvědomil její výhodné postavení. Já jsem přišel jako poslední, ale takticky jsem se svlékl do slipů jako první, a než se kdokoli z přítomných nadál, byl jsem ve vířivce s Nad'ou. První, co Nad'a udělala, bylo, že mi podala skleničku s vínem tak „nešikovně,“ že se nechtěně otřela svými ňadry o mé rameno a ruku.

To pány tak rozhýbalo, že byli ve chvíli všichni ve vířivce. Až nyní se karty tak trochu srovnaly a všichni jsme si užívali tu krásu relaxačních proudů a bublinek. Přítomnost nahé ženy, které každou chvíli z bublinek vykouklo jedno či druhé ňadro, jen pohodu doplnilo. Až nyní jsem si začal uvědomovat její hru. Tím, že hlídal jeden druhého, byla ona fakticky přede všemi v absolutním bezpečí.

Až nyní jsem začal chápat starověké Římany, kteří snad jako první spojili víno, teplou koupel s krásou žen, stejně jako ve středověku lazebnice v pražských lázních, kam tak rád chodíval Václav IV. Vskutku tato trojkombinace alkoholu, ženské krásy a teplé vody byla bezkonkurenční, jen si to prosím zkuste a pochopíte. Pánové přinesli dvě lahve sektu a skleničky. Během pár minut únava a alkohol tři z nich uspaly.

Nad'a se pak věnovala poslednímu ze čtveřice a i mé maličkosti.

Rozhodně jsem nelitoval, že jsem s nimi nakonec šel. Škoda, že na konci krásného večera byla dřina s vytahováním tří opilých spáčů z vířivky, aby se ještě neutopili.